

vezető utat kétoldalt védő cinkkerítés – nézd
 csak meg Dawn Scott installációját,
 a *Kultúrtárgyat*, döngeselyűk
 röppályáját, a cinkköröket.
 Az amerikai fémpénzt cinkből
 verik, rézzel ötvözik, de van benne
 annyi cink, hogy az ember,
 aki lenyelt 425 darabot, belehalt. Ez,
 ami mérgez minket, tartja szögeit
 megfeszített Krisztusként, de nem
 bírja soká. Felkel a hurrikánnal,
 száll a szélben, repülő guillotine.
 Ez a tányér levágott fejünknek.
 Ez, ami rozsdát szór az álmainkra, mint
 egy Obeah. Ez, ami betakar minket, megfojt.
 Az egyetlen tető, ami jut nekünk.

G. ISTVÁN LÁSZLÓ FORDÍTÁSA

Tom Hubbard

Vörös Sün

[RED HEDGEHOG]

Budapesten, a Várhegyen,
 zörgő bokrok alatt
 barátom – nézd csak!, meglesem –,
 a vörös sün matat.

Kerítés, fal nem óvja őt
 tőlem, sem ellened,
 túskebozontja sűrű, rőt,
 közömbösen mered.

Fehér mezőben úgy hever,
 akár egy fadarab,
 a tájban így rejtőzik el
 a vörös sün-alak.

A bokor szerte csenevész,
 mégis megbújhat ott.
 Vitáznál? Ő a józan ész,
 csak megvetőn szuszog.

Ha a város mocsárba süllyed el:
a folyó, a nép, a falak,
tudd: a fogadó falán a jel
a Vörös Sün marad.

Európai főváros

[EUROPEAN CAPITAL]

Milyen ártatlan voltál! Imádtad, ami összeférhetetlen.
Oly elszántan kerested az eldugott zugokat,
a helyeket, ahol senki se járt,
legfeljebb te magad fiatal korodban...

Zötyögött a villamos, szólót csilingelt
a nagyváros nagyzenekarában;
tizenöt lehetőtl, ujjongó, bolond.
Észrevetted-e, akárcsak futólag
a csatornán átívelő híd előtt magasodó
szobrokat, rajtuk a „Munka” felirattal?
Zötyögő fejedben némán cikáztak
a tizenkilencedik századból örökölt képek:
palotákkal szegélyezett sugárutak
s egy sor nem égő lámpa sötétzöldje
a park magas kerítése mentén,
zordan, akár az éj;
a villamos kanyarodott, és a város
új meg új, más, véletlen kincsei
ragyogtak fel az áprilisi délutánban.

Milyen ártatlan voltál! Imádtad, ami összeférhetetlen.
Oly elszántan kerested az eldugott zugokat,
amelyek mellett a többség elrohant.
Ezek voltak zárandokutad célpontjai:
a kertváros és a palotakert határán
a kínai pavilon meg a japán pagoda,
amikre rá se néznél Kínában vagy Japánban.
Tizenöt lehetőtl, ujjongó, bolond,
észre se vetted a nagyobb királyi birtokot
a havasoktól délre, a tengert, a sivatagot, a dzsungelt,
ahonnan a király ügybuzgó kegyencei révén
vagyonra tett szert elefántcsontból és gumiból
és vérből... hogy itt leróhassa méltó

tiszteletét a nem fehérbőrű népek iránt,
ezzel az egzotikus bohóckodással.

Mára mind rozzant és elfeledett.
Nincs már itt se sárkány, se lampion,
nincs már itt se király, se szép aranykor.
Emellett a többség csak elrohan,
és te... te követted az egyik szálát
a jelenbe, ahogy a lefolyón zubog,
az égbe nyújtózó toronyházak közé:
egy kontinens zajongó centrumába,
mely egy másikét beszippantja, kiköpi.

Nem mintha ezt akkor láttad volna, és most is alig –
átvágva az utcákon, ahol minden és mindenki
mintha épp csak az imént született volna –
tudnád összekötni ezeket a véletlen kincseket
az elfojtott tiltakozással a közelben
vagy a légylepte csontvázakkal egy sötétebb földön.

Ártatlan maradsz, még ha látod is, hogy összeférhetetlen.

SZLUKOVÉNYI KATALIN FORDÍTÁSA

Larry Sawyer

Most olyan voltam a csendnek

[NOW I WAS TO SILENCE]

Olyan nagy, mint egy megválaszolatlan,
lopott kalapácsokkal megkoronázott levél
az emlékezetemben.

Minden lefekvés előtt menekülő gyermeknek
fénylő őszi levelek takarója alatt lesz fekhelye.

Az elfoglalt világ, mely úgy tűnik, megáll,
földi papírsárkányokat eregetek az égbe.

A víznek nincs szüksége tapsodra,
hogy végig suttogjon reggel a parton.